

thi jeg antager det for at være en ironisk Spøg — maa den alvorlige Mening være den, at Situationen gennem Tiderne har været saaledes, at Regeringen i en Aarrække har forelagt Forslag byggede paa et vist Princip, men Folketinget har da sagt: dette Princip ville vi ikke anerkende, og Regeringen er da kommen med et Forslag efter et andet Princip, og Folketinget har da sagt: Nej lad os nu faa det første Princip. Det skulde vel være den alvorlige Mening af det ærede Medlems spøgefulde Bendinger. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at det kan han ikke paastaar: det er uberettiget at fremtætte denne Insinuation — saaledes kalder jeg det — mod dette Ting, det er uberettiget at insinuere, at Tinget er optraadt paa denne Maade. Jeg støtter denne Tilbagevisning med, hvad jeg allerede har fremført over for det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds. Efter at det ærede Medlem saaledes havde vovet sig ud paa dette mislykkede Forsøg paa det ironiske Omraade, foretog han noget, der lagde endnu mere Beslag paa min Opmærksomhed, idet han nemlig slog til Lyd for en ensfoldig Løsning af Grundlovens § 32. Der er en Kendsgerning, der maa noteres, og det er, at ingen har dristet sig til at hævde Forslagets Overensstemmelse med Grundlovens § 32. Det er et Faktum, der maa noteres, og som jeg vil benytte denne Time til at undersøge. Derfor, da det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds sagde, at nu vilde han læse Grundlovens § 32 i al Enfoldighed, tænkte jeg straks, da jeg, som sagt, havde lagt Mærke til det Faktum, at ingen havde vovet at paaberaabe sig Grundlovens § 32 som hjemmel for dette Forslag: der skal vi have det, hvad der er skjult for de vise og forstandige, skjult for det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgkreds, og de andre, er maaske aabenbart for de fattige og ensfoldige i Aanden, som det ærede Medlem fra Aarhus vil være Tolk for, der skulde vi have Forstaaelsen, den rene, klare Forstaaelse, af Grundlovens § 32. Saa læste det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds Bestemmelsen op ganske rigtig som den lyder; jeg skal blot gentage den. Det hedder i § 32: „Antallet af Folketings Medlemmer skal omtrent være efter Forholdet af et Medlem til 16,000 Indvaanere“. Det ærede Medlem kom saa ind paa en længere Udvikling. Hvad han søgte at naa ved denne Udvikling, var mig ikke klart, og det er mig, efter at jeg et Par Gange forgæves har gennemlæst det ærede Medlems Foredrag, som det ligger for mig, endnu ikke klart. Men jeg vil være saa vel-

villig over for det ærede Medlem som muligt, og gaa ud fra, at det ærede Medlem søgte at vise to Ting, søgte paa den ene Side at godtgøre, at det, man ved den Affattelse, som § 32 i sin Tid fik, vilde staa fast, var et vist Antal af Folketingsmedlemmer; og paa den anden Side søgte man at gøre Kredsen lige store. Jeg gætter mig til, at det var de to Ting, som det ærede Medlem søgte at gøre gældende, men jeg kan ikke se det ud af hans Foredrag, saaledes som det foreligger. Hvad det sidste angaar, skal jeg ikke optage en Diskussion med det ærede Medlem om Ordet: omtrent, da det er defineret baade i Teorien gennem Forhandlingerne her i Salen og i Praksis gennem de forskellige Valglove. Hvad det første angaar, skal jeg først notere, at det ærede Medlem søgte sin Støtte for den Betragtning, som jeg antager, at han vil gøre gældende, i at udhæve, at en tredje Minoritet i Grundlovskomiteen havde udtalt: „Vi antage nemlig, at det vil være tilstrækkeligt, at Folketinget for det egentlige Danmarks Vedkommende kommer til at bestaa af 100 Medlemmer, og formene derfor, at Valgdistrikterne bør være paa omtrent 14,000 Indvaanere“. Nu vil det med Hensyn til Forstaaelsen, Fortolkningen af en Lov vist ikke være heldigt at paaberaabe sig enten første, anden eller tredje Minoritet. Jeg tror, at det er bedre at holde sig til Flertallet paa Grundlag af hvis Indstilling Forslaget bliver vedtaget og ophøjet til Lov, men det skal jeg nu lade ligge. Jeg skal gaa ud fra det Tankeeksperiment, at det med Grundlovens § 32 i sin Tid virkelig har været Meningen at gaa frem paa den Maade, at man sagde: Vi ville have c. 100 Folketingsmænd, vi kende Folketallet i Djebliffet, og dividere saa 100 ind i dette Folketal, og paa Grundlag af den saaledes udfundne Folketalssæts drage vi de geografiske Grænser saaledes, at der bliver omtrent 16,000 Indbyggere inden for hver af de geografisk dragne Linier. Jeg vil nu gaa ind paa dette Tankeeksperiment og for et Djebliff indrømme Muligheden af, at saaledes var Grundlovens Mening, men hvad bliver saa Følgen deraf? Følgen deraf bliver, at det er grundlovstridigt at forøge Kredsenes Antal med blot en. Den Vej kan det ærede Medlem ikke komme frem ad, og den højterede Regering heller ikke. Der er derfor kun den anden Udvikling tilbage, den, som Folketinget med Held har hævdet gennem tyve Aar. Jeg siger: med Held, siden det har tvunget Regeringen til at gaa ind paa den samme Grundopfattelse. Det er den, at naar man skal gaa til en Forandring i det bestaaende